

Sygn. akt V.2 Ka 284/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anita Ossak

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska (spr.)

SSO Olga Nocoń

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2014 r.

sprawy:

W. B. /B./

syna C. i W.

ur. (...) w J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 10 kwietnia 2014r. sygn. akt II K 115/14

I. zmienia zaskarżony wyrok :

- w punkcie 2 w ten sposób, że jako podstawę warunkowego zawieszenia oskarżonemu wykonania kary pozbawienia wolności wskazuje art. 69 § 1, 2, 4 kk i art. 70 § 2 kk;

- w punkcie 3 w ten sposób, że jako podstawę oddania oskarżonego pod dozór kuratora sądowego wskazuje art. 73 § 2 kk;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 284/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju, wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 115/14, uznał oskarżonego W. B. za winnego popełnienia występku z 226 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 22 grudnia 2013r. w J. przy ul. (...) w rejonie lokalu (...) publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, poprzez używanie słów wulgarnych powszechnie uznawanych za obelżywe, dokonał znieważenia umundurowanych funkcjonariuszy Komendy Miejskiej J. st. post. M. P. i st. post. R. B. podczas i w związku z z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych i za to, na mocy art. 226 § 1 k.k. w zw z art. 57a § 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Następnie na mocy art.69 § 1, 2 i 4 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres lat 3 tytułem próby. Na podstawie art.73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, a na mocy art. 57a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości po 100 zł na rzecz każdego z pokrzywdzonych; M. P. i R. B. i obciążył go kosztami sądowymi w sprawie. Wyrok został wydany w trybie art. 335 kpk.

Apelację wniósł prokurator i zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 70 § 1 pkt 1 kk jako podstawy zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w sytuacji gdy oskarżony W. B. jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 kk co skutkować winno przyjęciem art. 70 § 2 kk jako podstawy zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności;

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie poprzez przyjęcie art. 73 § 1 kk jako normy określającej okres próby zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego W. B. kary pozbawienia wolności zamiast wskazanie art. 73 § 2 kk w sytuacji oskarżony W. B. jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 kk.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 73 § 2 kk obligatoryjnego środka probacyjnego w postaci oddania go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, oraz przyjęcie art. 70§ 2 kk za podstawę prawną zawieszenia wykonania orzeczonej wobec W. B. kary pozbawienia wolności w wysokości 6 miesięcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja zasługuje na uwzględnienie, a stawiane w niej zarzuty są zasadne.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny i przyjął trafną kwalifikację prawną przypisanego w efekcie oskarżonemu występku. Rację ma jednak skarżący, że Sąd I instancji wyrokując w niniejszej sprawie dopuścił się obrazy prawa materialnego. Sąd Rejonowy wyrokując w sprawie błędnie przyjął, iż oskarżony W. B. nie jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 kk. Konsekwencją takiego ustalenia było wskazanie nieprawidłowej i niepełnej podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i oddania oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Tymczasem należało przyjąć, iż oskarżony W. B. jest sprawcą młodocianym, urodził się bowiem w dniu 28 stycznia 1995miana dokonana przez (...). a czyn, którego się dopuścił miał miejsce 22 grudnia 2013 r. Zatem w chwili czynu miał 18 lat. Natomiast w dacie wyrokowania przez Sąd I instancji (10 kwietnia 2014r.) oskarżony miał ukończone zaledwie 19 lat. W pisemnych motywach wyroku Sąd przyznaje iż omyłkowo wskazał podstawy prawne warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i oddania oskarżonego pod dozór kuratora sądowego bowiem w istocie oskarżony jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 kk.

Zatem właściwą podstawą do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności winien być art.70 § 2 k.k a nie jak to określił Sąd I instancji art. 70 § 1 pkt 1 kk. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 73 § 2 kk oskarżony winien być zostać oddany pod dozór kuratora na podstawie tego przepisu. Środek ten w niniejszej sprawie był obligatoryjny, bowiem oskarżony będąc sprawcą młodocianym dopuścił się przestępstwa umyślnego z art. 226 § 1 kk w zw z art. 57 a § 1 kk.

W tym stanie rzeczy, ponieważ doszło do naruszenia wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego, mających wpływ na treść wyroku, należało zmienić punkt 2 wyroku w części dotyczącej wskazania podstawy prawnej warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności i przyjąć, że winny nią być przepisy art.69 § 1, 2 i 4 k.k. i art.70 § 2 k.k. oraz pkt. 3 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że art. 73 § 2 kk należało wskazać jako podstawę oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Zmiana

dokonana przez Sąd odwoławczy w żaden sposób nie narusza konsensualnego trybu wydania wyroku. Nie pogarsza ona bowiem sytuacji skazanego treść rozstrzygnięć pozostaje ta sama; zmieniono jedynie ich podstawę prawną.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy, a kosztami za postępowanie odwoławcze obciążyć Skarb Państwa, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia z uwagi na to, że przemawiają za tym względy słuszności (art.624 § 1k.p.k.). Postępowanie odwoławcze nie zostało bowiem zainicjowane przez oskarżonego, a konieczność dokonania korekty orzeczenia Sądu I instancji wywołana została wyłącznie pomyłką tegoż Sądu.